

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 349)

Aug (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 169)

11. ஏததாதீநி ஸுக்க்தாநி ஸஹஸ்ர ம்ருஷயோ விது:

நித்யாம் ஆப்யாயதே மந்த்ர: ஸ: அயம் அக்நிஜுஷா மயா

பொருள் – புருஷஸூக்தம் என்பதான இந்த ஸூக்தத்தை ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகள் அறிவர். அக்னியில் வசிக்கின்ற என்னால் பரவப்பட்டுள்ள இந்த மந்த்ரமானது, உபாஸகனுக்கு எப்போதும் அனைத்தையும் அளிப்பதாகும்.

12. தத் தத் கார்யஜுஷா தத் தத் வர்ண சக்தி த்ரயீஜுஷா

அநயா யந்ந ஸாத்யதே ந ததஸித ஜகத்ரயோ

பொருள் – ஸூர்யன், ஸோமன் மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் அக்ஷரங்களில் உள்ள மூன்று சக்திகளில் உள்ளதும், அனைத்து வழிபாடுகளிலும் உள்ளதும் ஆகிய இந்தச் சக்தி மூலம், மூன்று லோகங்களில் அடைய இயலாதது என ஏதும் இல்லை.

13. ஸூதே ஸா ஸகலா: சக்திரநுஜாநாதி தா: புந:

ஸம்ஹரந்தீ புநச்சைதா இதி ச ஸமர்யதே தத:

14. ஸ்வம் உந்மேஷமதிஷ்டாய பரமாத்மா ஸ சக்திராட்

உதிதோ ஜகத: அர்த்தாய ஹேதிதேவ: ஸநாதந:

பொருள் – அவளே அனைத்து சக்திகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவரவர்களுடைய செயல்களில் ஈடுபடுத்தி, தனக்குள் மீண்டும் லயிக்கும்படிச் செய்கிறாள். ஆகவே அவள், மிகவும் உயர்ந்த ஆத்மாவுடன் (பரமாத்மா) ஒன்றாகக் கருதப்படும் சக்தியாகவே உள்ளாள். அந்தப் பரமாத்மா மிகவும் உயர்ந்த சக்தியாகவும், எப்போதும் உள்ள ஹேதிதேவனாகவும் (ஸுதர்சனர்), அனைத்து லோகங்களுடைய நன்மைக்காக எப்போதும் எழுபவனாகவும் உள்ளான்.

15. ஸூர்யச்ச போக்த்ருதாம் ப்ராப்ய ப்ராணயந் ப்ராண இஷ்யதே

ஆத்மாநம் தர்சயத்யேஷ த்ரைலோக்யைச்வர்யதாந்வித:

16. ஹ்ருத் புண்டரீக மத்யஸ்தம் யம் விசிந்வந்தி யோகிந:

யதாவத் த்யாயதோ வேத்யம் முக்தேஷோர்வேகவத்தயா

பொருள் – இன்பத்தை அனுபவிக்கும் நிலையை அடையும் ஸூர்யன் (அதாவது “ஹ” என்னும் எழுத்து), முக்யப்ராணனாகக் கருதப்படுகிறான். இத்தகைய “ஹ” என்னும் எழுத்தானது, த்ரைலோக்யைச்வர்யதத்துடன் (அதாவது “ம்”) இணைந்து, அம்பு போன்று மிகவும் விரைவாக, தன்னை, ஆழ்ந்த த்யானத்துடன் கூடிய உபாஸகனுடைய தாமரை போன்ற இதயத்தில் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 36)

[காமன்] மஹாபலம் பொருந்திய நம்முடைய மந்த்ரிகள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

57. ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராதி விவித வ்யூஹ விக்ரஹ:

ப்ரஜ்ஞாவரணகோராத்மா மோஹ: கேந விஜேஷ்யதே

பொருள் - [காமன் கூறுவது] பக்தி ஞானம் என்பதை மறைப்பதையே வடிவம் கொண்டவனாகவும்; கவனக்குறைவு, சுறுசுறுப்பின்மை, உறக்கம் முதலான பல வ்யூஹமான படைகளைக் கொண்டவனாகவும் உள்ளவன் மோஹன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட அவனை யாரால் வெல்ல இயலும்?

[ரதி தனக்குள் கூறுவது] விதி காரணமாக நம்முடைய கணவன் முரணாகப் பேசினார் (அதாவது கடந்த ச்லோகத்தில் உள்ள “கேந” என்னும் பதமானது “யாரால், எதனால்” என இரண்டு பொருள் தருவதாகும். ஆகவே அந்த ச்லோகத்தில் “மோஹனை யாரால் வெல்ல இயலும், மோஹன் எதனால் வெல்வான்” என இரு பொருள் தருவதாக உள்ளது) [பின்னர் உரத்த குரலில்] மஹாமோஹனுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 47)

107. சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்.

அவதாரிகை - அந்தரம் இப்படி தாமருளிச்செய்த இந்த்ரிய உற்பத்தி க்ரமத்துக்கு விரோதி பசுஷத்தை நிரஸிக்கைக்காக அத்தையுத்சேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தாம் அருளிச்செய்த இந்த்ரியங்களுடைய உற்பத்தி வரிசைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்களுடைய வாதங்களைத் தள்ளுவதற்காக, அவற்றை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று. அவர்களாகிறார் க்ராணாதிகளான இந்த்ரியங்களை ப்ருதிவ்யாதி பூதகார்யமாகவே கொள்ளும் நையாயிகாதிகள். அவர்கள் தாம் ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநத்தாலேயிறே அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது.

விளக்கம் - இந்த்ரியங்களில் சிலவற்றை பூதங்களிலிருந்து உற்பத்தி ஆனவை என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் யார் என்றால், நாக்கு தொடக்கமாக உள்ள இந்த்ரியங்களை, பூமி தொடக்கமாக உள்ள பூதங்களுடைய கார்யங்கள் என்று கூறுகின்ற நையாயிகர்கள் ஆவர். அவர்கள் ஆநுமாநிகர்கள் என்பதால், அநுமானத்தை மட்டுமே கொண்டு தங்கள் கருத்தை நிலைநாட்டுகிறார்கள்.

108. அது சாஸ்த்ர விருத்தம்.

அவதாரிகை - அத்தை காலாத்யயாபதேசத்தாலே தூஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - அந்தக் கருத்தை, காலத்தில் உள்ள வேறுபாட்டின் மூலம் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அது சாஸ்த்ர விருத்தம்) என்று. அதாவது இந்திரியங்களை பூதகார்யமென்று சொல்லுவது, இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணாதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

விளக்கம் - அந்தக் கருத்தானது சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணானது ஆகும். அதாவது, “இந்திரியங்கள் பூதங்களிலிருந்து உற்பத்தி ஆனவை” எனக் கூறுவது, “இந்திரியங்கள் அஹங்காரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவை” என்று கூறுகின்ற இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களுக்கு முரணான கருத்தாகும்.

109. பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை.

அவதாரிகை - அதுவென்? மோக்ஷதர்மத்திலே, “சப்த ச்ரோத்ரம் ததா காதித்ரயமாகாச ஸம்பவம், வாயோ ஸ்பர்சம் ததா சேஷ்டா த்வக் சைவ த்ரிதயம் ஸ்ம்ருதம்; ரூபம் சக்ஷுஸ் ததா வ்யக்திஸ் த்ரிதயம் தைஜ உச்யதே; ரஸ: க்லேத்ச்ச ஜிஹ்வா ச த்ரயோ ஜலகுணா: ஸ்ம்ருதா:, க்ராணம் க்ரேயம் சரீரஞ்ச தே து பூமிகுணா: ஸ்ம்ருதா:” என்று சொல்லுகையாலே, இதிஹாஸாதிகள் தன்னிலேயும் இந்திரியங்களுக்கு பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகையால், பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேணுமே என்ன;

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்திற்குச் சிலர் ஆக்ஷேபம் கூறுகிறார்கள். மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் - சப்த ச்ரோத்ரம் ததா காதித்ரயமாகாச ஸம்பவம், வாயோ ஸ்பர்சம் ததா சேஷ்டா த்வக் சைவ த்ரிதயம் ஸ்ம்ருதம்; ரூபம் சக்ஷுஸ் ததா வ்யக்திஸ் த்ரிதயம் தைஜ உச்யதே; ரஸ: க்லேத்ச்ச ஜிஹ்வா ச த்ரயோ ஜலகுணா: ஸ்ம்ருதா:, க்ராணம் க்ரேயம் சரீரஞ்ச தே து

பூமிகுணா: ஸ்ம்ருதா: - ஓசை, செவி மற்றும் பறவைகளுடைய வழியாக உள்ள ஆகாயம் ஆகியவை ஆகாசத்திலிருந்து உண்டாயின. ஸ்பர்சம், அசைவு மற்றும் தோல் ஆகியவை வாயுவிடமிருந்து உண்டாயின. சுவை, நனைத்தல் மற்றும் நாக்கு ஆகியவை நீரின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. மூக்கு, மணம் மற்றும் சரீரம் ஆகியவை பூமியின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன - என்று கூறப்படுவதால், இதிஹாஸம் முதலானவற்றிலும் இந்திரியங்களுக்கு பௌதிகத்தன்மை கூறப்படுவதால், இவற்றின் உற்பத்திற்கு பூதங்கள் காரணமாக இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? இந்த ஆசேஷபத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறார். அதாவது இதிஹாஸாதிகளில் இந்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம், பூதங்களாலுண்டான ஆப்யாயந மாத்ரத்தைப் பற்றவாகையாலே, இந்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை; காரணங்களன்றென்கை.

விளக்கம் - இதிஹாசம் முதலானவைகளில் இந்திரியங்களுக்குக் கூறப்பட்ட பௌதிகத்வம் என்பது பூதங்களால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு இருக்கமுடியாது என்பதால், இந்திரியங்களை பூதங்கள் வளரச் செய்வதாக மட்டுமே உள்ளன; உற்பத்தி காரணங்கள் அல்ல.

வ்யாக்யானம் - ஆப்யாயகத்வமாவது போஷகத்வம். இன்னமும், அஹங்காரத்தை இந்திரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும், பூதங்களை இவற்றுக்கு உபாதாந காரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்ருஷ்டி மதமுண்டிநே .
“அஹங்காரஸ்யேந்திரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வமேவ; பூதாநாமேவ உபாதாநத்வம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் இதி ச்ருதேரிதி கேசிதாஹு:., ததயுக்தம்; அஹங்காரஸ்யைவோபாதாநத்வேபி பூதாநாமாப்யாயகத்வேநாபி ததா நிர்தேசோ பபத்தே:” என்று பிளளை எங்களாழ்வானெடுத்துக் கழித்தது. அதுவும், “இந்திரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவரருளிச் செய்த க்ரமந்தன்னாலே ப்ரதிஷ்டிப்தம். அப்போதைக்கு, “அது சாஸ்த்ர விருத்தம்” என்றது, “ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ்

ஸ்ம்ருதா:” இத்யாதிகளாலே இவற்றை ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமாகவே சொல்லுகிற புராணாதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

விளக்கம் - ஆப்யாயகத்வம் என்பது போஷகத்வம் (வளரச் செய்யும் தன்மை). மேலும் அஹங்காரத்தை இந்த்ரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும், பூதங்களை உபாதானக் காரணமாகவும் கூறுகின்ற வேறு ஒரு முரணான மதமும் உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (21-2-48) – அஹங்காரஸ்ய இந்த்ரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வம் ஏவ; பூதநாம் ஏவ உபாதாநத்வம். “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய! மந: ஆபோ மய ப்ராண: தேஜோமயீ வாக்” இதி ச்ருதேரிதி கேசிதாஹு:., தத் அயுக்தம்; அஹங்காரஸ்ய ஏவ உபாதாநத்வேந அபி பூதநாம் ஆப்யாயகத்வேந அபி ததா நிர்தேச உபபத்தே: - அஹங்காரத்திற்கு இந்த்ரியங்களைக் குறித்து நிமித்தகாரணமாக உள்ள தன்மை மட்டுமே உள்ளது; பூதங்களுக்கு மட்டுமே உபாதானக்காரணமாக உள்ள தன்மை உள்ளது. “ச்வேதகேது! மனமானது அன்னமயம், ப்ராணனானது நீர்மயம், வாக்கானது தேஜோமயம்” என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இவ்விதம் வேதம் கூறுவதால், பூதங்களை முதற்காரணம் என சிலர் உரைக்கிறார்கள். ஆனால் அது சரியான கருத்து அல்ல. அஹங்காரத்திற்கு முதற்காரணமாக உள்ள தன்மையும், பூதங்களுக்கு வளர்க்கின்ற தன்மையும் உள்ளதால், பூதங்கள் முதற்காரணமாக இருக்க முடியாது - என்று பிள்ளை எங்களாழ்வான் அந்தக் கருத்துக்களை விலக்கினார். மேலும் சூர்ணை (107) - இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை - என்று தொடங்கி இவர் அருளிச்செய்த வரிசை மூலம் அந்த வாதம் தள்ளப்பட்டது. அப்போது, சூர்ணை (108) – அது சாஸ்த்ர விருத்தம் - என்று கூறியது, “ஏகாதசம் மந்ச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸ்ம்ருதா:” என்பது போன்றவற்றில், இவற்றில் ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமாகக் கூறுகின்ற புராணங்கள் போன்றவைகளுக்கு முரணாக உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - புராணாதிகளைப் பற்ற, “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:” இத்யாதி ச்ருதிக்கு ப்ராபல்யமுண்டேயாகிலும், “இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்” என்கையாலே, உபப்ரும்ஹணாநுகூலமாக அதுக்கு அர்த்தம் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. ஆனால், உபப்ரும்ஹணங்கள் தன்னிலேயும்

பெளதிகத்வம் சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள் காரணமாயன்றோ தோற்றுகிறது என்ன; “பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை” என்று நிர்வாஹம்.

விளக்கம் – புராணங்களைப் பொறுத்தவரையில், “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: – ஸோம்ய! மனமானது பூமிமயமாக உள்ளது” என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு வலிமையான தன்மை உள்ளது என்றாலும், மஹாபாரதத்தில் - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் - இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் வேதமானது விவரிக்கப்பட வேண்டியாதாகும் - என்று கூறப்படுவதால், இதிஹாஸம் போன்ற நூல்களுக்கு ஏற்றபடியே வேதங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதிஹாஸம் போன்ற துணை நூல்களில் கூட பெளதிகத்வம் கூறப்படுவதால், இந்திரியங்களுக்குப் பூதங்கள் காரணமாக உள்ளதாக அல்லவோ தோன்றுகிறது என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல, பூதங்களுக்கு இந்திரியங்களை வளர்க்கின்ற தன்மை மட்டுமே உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - க்ராணாதிகளான இந்திரியங்களுக்கு ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களாலுண்டான ஆப்யாயநம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இதுதான் ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாநத்திலே, “க்ராணாதீநாமிந்திரியாணாம் ஹி ப்ருதிவ்யாதி பூதராப்யாயநம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரஸித்தம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் ச்ரோத்ரம் நபோ க்ராணமுத்தம் ப்ருதிவ்யா: இத்யாரப்ய, வாய்வாத்மகம் ஸ்பர்சநமாமநந்தி நபே: ச்ரோத்ரஞ்ச தந்மயம் இத்யாதிஷு” என்று ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே அபிஹிதமாயிற்று. இப்படி இந்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆப்யாயகங்களாயிருக்குமென்னுமிடம் மோக்ஷதர்மத்திலே ப்ருகு பரத்வாஜ ஸம்வாதத்திலே, “ஆப்யாயந்தே ச தே நித்யம் தாதவஸ் தைஸ்து பஞ்சபி:” என்று ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், பூதங்கள் இந்திரியங்களுக்கு ஆப்யாயகங்களித்தனை; காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - மூக்கு முதலான இந்திரியங்களுக்கு பூமி முதலான பூதங்களால் ஏற்படுவது வளர்ச்சி மட்டுமே ஆகும் என்பதான கருத்து ச்ருதி மற்றும்

ஸ்மருதிகளில் ப்ரஸித்தம் ஆகும். இது ஸுபால உபநிஷத் வ்யாக்யானத்தில், க்ராணாதீநாமிந்த்ரியாணாம் ஹி ப்ருதிவ்யாதி பூதராய்யநம் ச்ருதி ஸ்மருதிஷு ப்ரஸித்தம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் ச்ரோத்ரம் நபோ க்ராணமுக்கம் ப்ருதிவ்யா: இத்யாரப்ய, வாய்வாத்மகம் ஸ்பர்சநாமநந்தி நபே: ச்ரோத்ரஞ்ச தந்மயம் இத்யாதிஷு - மூக்கு முதலான இந்த்ரியங்களுக்கு பூமி முதலான பூதங்களால் வளர்ச்சி ஏற்படுதல் என்பது வேதங்களில் கூறப்பட்டது. மனமானது அன்னமயம், ப்ராணனானது நீர்மயம், வாக்கானது தேஜோமயம் என்றும் கூறப்பட்டது. ஆகாயத்திலிருந்து செவி இந்த்ரியமும், பூமியிலிருந்து மூக்கு இந்த்ரியமும் என்று தொடங்கி , ஸ்பர்சத்தை வாயுவிற்கும், செவியை ஆகாசத்திடமும் கூறுகிறார்கள் - என்று ச்ருதிப்ரகாசிகாகாரால் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்விதம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பூதங்களானவை எப்போதும் வளர்ச்சிக்கு உதவுபவையாக மட்டுமே உள்ளன என்ற கருத்தானது மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில், ப்ருகு மற்றும் பரத்வாஜருடைய உரையாடலில், ஆப்யாயந்தே ச தே நித்யம் தாதவஸ் தைஸ்து பஞ்சபி: - ஐந்தாக உள்ள பூதங்களால் அனைத்து காலத்திலும் வளரும்படிச் செய்து - என்று மிகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. எனவே பூதங்களானவை இந்த்ரியங்களுடைய வளர்ச்சிக்கு உதவுபவை மட்டுமே ஆகும், காரணப்பொருள்கள் அல்ல என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 314)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
நண்ணாதார் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா” என்று இவற்றை உபேசுஷித்துப் பார்த்தார், தாம் “வேண்டா” என்றவாறே தவிருமாகக் கொண்டு; அவை தவிர்ந்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார். இவ்வமங்கள சப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், “உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேசம். இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். “உத்பபாத கதாபாணி:” - ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்த பின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடி கொதித்துப் போந்தானாயிற்று. “கதா” - அங்குள்ளாரில், “ந நமேயம்” என்னாதது தடியொன்றுமே யாயிற்று. “சதுர்ப்பி:” - அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்க வேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால், ஒருவன் “பகவத் விரோதத்திலே நிலை நின்றான்” என்று அறிந்தால் தன்னைக் கொண்டு அகலவினே அடுப்பது.

விளக்கம் - “இந்தச் சரீரமும் வேண்டாம், உயிரும் வேண்டாம்” என்று இவற்றை வெறுத்து ஒதுக்க முயற்சித்தார். இவற்றை “வேண்டாம்” என எண்ணினால், உடனேயே அவை விலகும் என்று எண்ணினார். ஆனால் இவை விலகவில்லை. “ஒன்றைப் பெறுவதற்கு மட்டும் அல்லாமல், ஒன்று முடிவதற்கும் உனது உத்தரவு வேண்டும் என்றால், அதனை நீ அளிக்கவேண்டும்”, என்றார். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் திருமுகம் முன்பாக இவ்விதமான அமங்களமான சொற்களை உரைக்கலாமா என்றால், ஸம்ஸாரத்தை இவர் வெறுத்த அளவு காரணமாக இவ்விதம் கூறுகிறார். ஸ்வாமி எம்பார், “உன்னைப் பிரிந்து அடைகின்ற துன்பத்தின் அளவு மட்டும் என்னை வாட்டவில்லை. உன்னைத் தவிர மற்ற பொருள்களைப் பெறுவதும் இழப்பதுமாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தின் நடுவில் உள்ளதால் அடையும் துன்பமும் அதிகமாகவே உள்ளது. ஆகவே இவற்றை நீக்கி அருள வேண்டும் என்கிறார்”, என்று அருளிச்செய்வார். பகவானிடம் அன்புடன் இல்லாதவர்களுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை விலக்கவேண்டும் என்பதற்கு அடுத்து உதாரணம் காண்பிக்கிறார். யுத்தகாண்டம் (16-16) - உத்பபாத கதாபாணி: - (இராவணனால் கடுமையான சொற்கள் கூறப்பட்ட விபீஷணன்) நான்கு அரக்கர்களுடன் கூடியவனாக, தனது கையில் கதையுடன் உயரக் குதித்து ஆகாசத்தை அடைந்தான் - என்பது காணலாம். அதாவது இராவணனுடன் கருத்து ஒற்றுமை ஏற்படாத காரணத்தால், அதன் பின்னர், நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால் வைக்க இயலாதது போன்று, அந்த இடம் சூடாகப் போனதாக அகன்றான். (கதா) - இலங்கையில் உள்ளவர்களில், “ந நமேயம் - வணங்கமாட்டேன்” என்று கூறாமல் இருந்தது விபீஷணனுடைய தண்டாயுதம் மட்டும் ஆகும். (சதுர்ப்பி:) - அதனை எடுத்துத் தோள்களில் வைக்க வேண்டும்; அதுவும் வேண்டாதபடி உள்ளவர்கள் அந்த நான்கு அரக்கர்கள் என்றானது. ஆக, இதன் மூலம் அறியப்படுவது என்னவென்றால், “ஒருவன் பகவத் விரோதத்தில் நிலை நின்றான்” என்பதை அறிந்தவுடன், அந்த நிலையை வெறுக்கும் மற்றவர்களையும், தன்னைக் கொண்டு, அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, “ஏறாளுமிறையோ”னில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ என்று லோக வருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார். அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில்

ப்ரவணரா யிருக்கிறாப்போலே, சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படியிருந்தார்கள்; வாளேறு காணத் தேளேறு மாய்ந்து, அத்தைக் கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலேபட்டது; ஸர்வேச்வரனைப் பார்த்தார்; அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனாய் ஸர்வாபராத ஸஹனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசு நாடோ? என்று பார்த்து, “நீ ஸர்வேச்வரனாய் பரமக்ருபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேசம் அறிந்து பரிஹரிக்மைக்கு ஈடான ஜ்ஞாந சக்தியை உடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ் சேர்க்க வேணும்” என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க; “நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரான பின்பு இவை தனக்கு ருசியுண்டாக வேணுமே. நாம் கொடுக்கிற இது புருஷார்த்தமாக வேணுமே. புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்குமதினே புருஷார்த்தமாவது. அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங் கொள்ளுகிறோமல்லோமே. இவற்றுக்கு நம் பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பின பின்பு, நம்மாற் செய்யலாவதில்லை காணும். இத்தை விடும்”, என்று ஸமாதாநம் பண்ண; “நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய், நான் ஸமாஹிதனாவது, ‘இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம் கடவவாய் நோவுபடுகிறன’ என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ”, என்ன; “இவை சேதநராகையாலே இது வாசியறிய வேணுமென்று நம்மை ஒரு தட்டும் சப்தாதிகளை ஒரு தட்டுமாக உங்களுக்கு வேண்டிற்றொன்றைக் கொள்ளுங்கோள் என்ன, சப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை ‘அமையும்’ என்று பற்றிற்றின. ஆந்தனையும் பார்த்து முடியாமை காணும் கைவாங்கிற்று. இனி செய்யலாவதில்லை. இனி நீரும் இத்தை விடும்” என்ன.

விளக்கம் - இங்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் வேறு ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்வார். திருவாய்மொழி (4-8) - ஏறு ஆளும் இறையோன் - என்பதில், தன்னுடைய பிரிவாற்றாமைக்குத் தன்னுடன் கூட்டு சேர்பவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரா என்று, உலகில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களை நன்கு ஆராய்ந்து

அவர்களை நோக்கினார். ஆனால், தாம் பகவத் விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளது போன்று, உலகில் உள்ள மக்கள் தங்களுடைய புலன் விஷயங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடியும், அவற்றை இழத்தல் என்பது அலாபம் என்றும், பெறுதல் என்பது லாபம் என்றும் உள்ள நிலையில் நின்றபடியும் இருந்தனர். வாளால் அடிபட்ட வேதனையைக் கண்ட காரணமாக, தேளால் கொட்டப்பட்ட வேதனையை மறப்பது போன்று, அவர்களைக் கண்டவுடன், தான் இழந்ததை மறந்தார். அவர்கள் இழந்த பகவத் விஷயமே இவர் நெஞ்சில் ஆழமாகத் தைத்தது. ஸர்வேச்வரனை நோக்கினார். அவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகவும், தாராள மனம் கொண்டவனாகவும், அனைவரையும் காப்பாற்றும் விரதம் பூண்டவனாகவும், அனைத்து குற்றங்களையும் பொறுப்பவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் இருந்தான். அவன் இவ்விதம் உள்ளபோது இவர்கள் அனைவரும் துன்பம் அடைதல் என்ற நிலைக்கு, இந்த இடமானது சுதந்திரமான நாடாக உள்ளதோ என்று வியந்தார். தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ ஸர்வேச்வரனாகவும், மிகுந்த க்ருபை கொண்டவனாகவும், அனைவருடனும் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவும், இவை அனைத்தும் அடைகின்ற துன்பத்தை அறிந்து அவற்றை நீக்கவல்ல ஞானசக்தியைக் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், இவை இவ்விதம் துன்பம் அடைதல் சரியா? இவர்களைக் காப்பாற்றி, கரை சேர்க்கவேண்டும்”, என்று உரைத்து அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றினார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இதில் நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? இவை சேதநர்களாக உள்ளதன் காரணமாக, இவைகளுக்கு பகவத் ருசியானது தானாகவே ஏற்படவேண்டும். நாம் அளிக்கும் இந்தச் சேதந்தன்மை என்பதே புருஷார்த்தம் ஆகும். புருஷன் விரும்பி அளிப்பது புருஷார்த்தம் அல்லவோ? இவர்களை அசித் வஸ்துக்கள் ஆக எண்ணி, நாம் திருவுள்ளம் கொண்டபடி கார்யம் கொள்ளவில்லையே! இவர்கள் நம்மை அடைவதற்கான வழியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பின்னரும், இவர்கள் அந்த வழியிலிருந்து மாறும்போது, நம்மால் செய்யத் தக்கது ஏதும் இல்லை. நீவிர் இந்த உலகத்தை விடும்”, என்று சமாதானப்படுத்தினான். இதற்கு ஆழ்வார், “இவர்கள் தங்களுடைய கார்யத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளதால், இவ்விதம் துன்பம் அடைகிறார்கள் என்று உன்னால் கூறப்படலாம் அல்லவோ? இதனை நீ செய்தால்

மட்டுமே நீ கூறிய சொற்களால் நான் சமாதானம் அடைந்தேன் எனலாம்”, என்று உரைத்தார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவர்கள் சேதநர்களாக உள்ளதால், தங்களுக்கும் அசேதநத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறியவேண்டும் என்று எண்ணினோம். ஆகவே நம்மை அர்ச்சாதாரமாக ஒரு தட்டிலும், மற்ற புலன் விஷயங்களை ஒரு தட்டிலும் வைத்தோம். அதன் பின்னர் இவர்களிடம், விரும்புவதை எடுத்துக் கொள்ளும்படி உரைத்தோம். புலன் விஷயங்கள் உள்ள தட்டு தாழ்ந்து நிற்பதைக் கண்ட இவர்கள், அந்தத் தட்டு தங்களுக்குத் தேவையானது என்றார்கள். நாமும், இவர்களைத் திருத்தும் முயற்சிகள் அனைத்தையும் செய்து பார்த்து, முடியாத காரணத்தால் கைவிட்டோம். இனி நம்மால் செய்ய முடிந்தது ஏதும் இல்லை. நீரும் இதனை விடுவீராக”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் – “ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்க வேணும்”, என்ன; “முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநு ஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி ‘உம்முடைய இருப்பு இது காணும்’ என்று பரமபதத்தில் அயர்வறுமர்கள் அடிமை செய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் நாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித் தந்து, அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்ன; இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார் என்று பணிக்கும். ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழி போகாநிற்க, ஒரு ஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, “இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது?” என்று மோஹித்தானாம்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “அப்படியானால், உன்னைத் தவிர மற்றவற்றையே தங்களுடைய லாபமாகவும் இழப்பாகவும் எண்ணும் இவர்கள் நடுவிலிருந்து என்னை நீ முதலில் எடுப்பாயாக”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “முன்பே உம்மை எடுத்தோம். ஸம்ஸாரிகளுடன் சேராமல் இருக்கும்படிச் செய்கிறோம்; ஸம்ஸாரத்தை எண்ணியதால் ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்தும் விலகும்படியாக, உம்முடைய இருப்பானது இதுவே ஆகும் என்று உணர்த்த,

பரமபதத்தில் அயர்வறும் அமரர்கள் கைங்கர்யம் செய்தபடியாக பெரியபிராட்டியும் நாழுமாக வேறுபாடு இன்றி உள்ள இருப்பைக் காண்பித்து, அங்கு உம்முடைய மனமானது ஈடுபடும்படிச் செய்கிறோம். இனி உம்முடைய பேற்றுக்கு அதிகமாக வேறு ஏதும் வேண்டுமோ? நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?”, என்றான். இவை இரண்டையும் எண்ணியபடி, தான் பெறவேண்டியதைப் பெற்றவராகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவராகவும் கொண்டு நிறைவு செய்கிறார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் செல்லும் வழியில் ஒரு ஸர்ப்பமானது தவளை ஒன்றை விழுங்கியபோது, அந்தத் தவளையானது கூக்குரல் இட்டது; அப்போது அவர், “இது யாரை அழைக்கிறது?”, என்று எண்ணி மயக்கம் அடைந்தார். இவருடைய இந்தத் தன்மைக்கு பொருந்துவிதமாகவே, மேலே இவர் அளித்த விளக்கமும் உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 29)

8. யத்வா ச்ரம அவதி யதாமதி வா அபி அசக்த:

ஸ்தௌமி ஏவம் ஏவ கலு தே அபி ஸதா ஸ்துவந்த:

வேதா: சதுர்முகமுகாச்ச மஹா அர்ணவ அந்த:

கோ மஜ்ஜதோ: அணு குலாசலயோ: விசேஷ:

பொருள் - அல்லது, எந்தவிதமான சக்தியும் இல்லாத நான், களைப்பு ஏற்படும்வரை அல்லது புத்திக்குத் தெரிந்தவரை துதி செய்கிறேன். அவனை எப்போதும் துதித்தபடி உள்ள வேதங்களும், நான்முகன் போன்றவர்களும் இவ்விதம் அல்லவோ துதிக்கிறார்கள்? பெரிய ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கும் சிறிய அணு மற்றும் பெரிய குலபர்வதம் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் என்ன வேறுபாடு உள்ளது?

அவதாரிகை - “இஷுக்ஷயாந் நிவர்த்தந்தே”, “காணுமளவுஞ்செல்லும் கீர்த்தியாய்” என்று அளவுடையாரும் தந்தாம் ஜ்ஞான பக்த்யாதிகளளவும் புகழ்ந்தார்களத்தனை; உமக்கும் அவ்வளவு புகழ்கைக்கு விரோதமில்லை; “ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி”; வாய் ஸ்துதிக்கவன்றோ கண்டது; “ஸ்தவ்யஸ் ஸ்தவப்ரிய:” என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் நமக்கு ப்ரியமன்றோ? என்று யுத்தாந் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுனனை “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப் பண்ணினாற்போலே, ஈச்வரன் தானே மூட்ட, ஸமாஹிதராகிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இஷுக்ஷயாந் நிவர்த்தந்தே - பாணங்கள் இன்றி திரும்புகிறார்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-2) - காணும் அளவுஞ் செல்லும் கீர்த்தியாய் - என்றும் கூறும்படியாக, அளவுடன் கூடிய ஞானத்தைக் கொண்டவர்கள், தங்களுடைய ஞானசக்தி அளவு முடியப் புகழ்ந்தார்கள். நீரும் அந்த அளவு மட்டுமே புகழ்வதில் எந்த விரோதமும் ஏற்படவில்லை. விஷ்ணுதர்மம் (1) - ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி - எந்த ஸ்ரீஹரியைத் துதிக்கிறதோ அதுவே நாக்கு ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வாயானது நம்மைத் துப்பதற்காக அல்லவோ உள்ளது? ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - ஸ்தவ்யஸ் ஸ்தவப்ரிய: - துதிக்கத்தக்கவன், துதியை விரும்புவன் - என்பதற்கு ஏற்ப துதியானது நமக்குப் பிரியமானது அல்லவோ?” என்றான். அதாவது யுத்தத்திலிருந்து பின்வாங்க முயற்சித்த அர்ஜுனனை, கீதை (18-73) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது ஆணையை நான் நிறைவேற்றுவேன் - என்று கூறும்படியாகச் செய்தது போன்று, ஈச்வரன் இவரையும் தூண்டுகிறான். இதன் விளைவாக இவர் சமாதானம் அடைந்தார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்